

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **navrhovatele: Přípravný výbor pro konání místního referenda v obci Svojetice**, zastoupeného zmocněncem Š. M., právně zastoupeného Mgr. Michaelou Bartoškovou, advokátkou se sídlem Nad Spádem 641/20, Praha 4, proti **odpůrci: obec Svojetice**, se sídlem 251 62 Svojetice, Na Kopci 14, zastoupenému Mgr. et Mgr. Patrikem Tauerem, advokátem se sídlem Vinohradská 2134/126, Praha 3, o návrhu na určení, že návrh na konání místního referenda nemá nedostatky,

t a k t o :

- I. **Návrh na konání místního referenda v obci Svojetice ze dne 25. 9. 2013 nemá nedostatky.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým návrhem doručeným zdejšímu soudu dne 21. 10. 2013 domáhá určení, že jeho návrh ze dne 25. 9. 2013 na konání místního referenda v obci Svojetice o otázkách, jejichž přesné znění je uvedeno níže, nemá nedostatky. Jak uvedl, dne 10. 10. 2013 převzal zmocněnec navrhovatele výzvu odpůrce ze dne 8. 10. 2013 k odstranění nedostatků shora uvedeného návrhu. Nejpodstatnější vadu uvedené výzvy spatřuje navrhovatel v tom, že tato výzva neobsahuje lhůtu, ve které by byl navrhovatel povinen odstranit vytýkané nedostatky návrhu. Podle navrhovatele tak výzva odpůrce nemá náležitosti požadované v § 12 odst. 2 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“). Taková vada výzvy přitom vyvolává fikci předpokládanou v § 12 odst. 3 téhož zákona, tedy že po uplynutí lhůty 30 dnů od podání návrhu na konání místního referenda se tento návrh bude považovat za bezvadný. Navrhovatel uvádí, že si je vědom, že tato fikce nastává bez dalšího, z důvodu procení opatrnosti však podává tento návrh při zachování lhůty plynoucí z § 57 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu. S odkazem na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2009, čj. 44 Ca 44/2009-33, pak dodal, že uvedený názor má oporu i v soudní judikatuře.

Navrhovatel i přes své přesvědčení, že je jeho návrh bezvadný, připojil též argumentaci týkající se jednotlivých výtek uvedených ve výzvě odpůrce. K výtce, podle níž návrh na konání místního referenda neobsahuje informaci o způsobu úhrady z rozpočtu obce a k nesouhlasu odpůrce s tím, že konáním místního referenda ve shodném termínu jako volby do Poslanecké sněmovny budou sníženy náklady na konání místního referenda, navrhovatel souhrnně uvedl, že výklad § 10 odst. 1 písm. d) zákona o místním referendu ze strany odpůrce považuje za velmi formalistický. Navrhovateli nejsou známy přesné náklady spojené např. s konáním voleb, jež

jsou srovnatelné s náklady na konání místního referenda, zatímco odpůrci z jeho úřední činnosti ano. Zákon o místním referendu navíc přímo stanoví, že se má jednat o odhad těchto nákladů, a není tedy požadováno jejich přesné vyčíslení. Nesouhlas odpůrce s konkrétní formulací odhadu nákladů provedenou navrhovatelem není důvodem pro doplňování návrhu či výzvy k odstraňování jeho vad. Podstatné je, že návrh tento odhad obsahuje. Co se týče způsobu úhrady těchto nákladů z rozpočtu obce, pak je podle navrhovatele zřejmé, že s takovým nákladem nemohla obec při přípravě rozpočtu počítat, současně však není oprávněna nevyhlásit místní referendum z ekonomických důvodů, a proto by částka představující náklady na vyhlášení místního referenda měla být uhrazena z rozpočtové rezervy. K tomu navrhovatel dodal, že soudy je běžně přijímán závěr, že konání místního referenda v termínu shodném s konáním voleb je výhodnější, a to jak z pohledu účasti voličů, tak i z pohledu hospodárnosti. K nesouhlasu odpůrce s formulací odhadu nákladů na realizaci rozhodnutí navrhovatel opětovně připomněl, že ten není důvodem pro zaslání výzvy k odstranění nedostatků návrhu. Podle navrhovatele jakékoliv rozhodnutí v místním referendu nepřinese obci další náklady, které by nebyly předpokládány. Zvolená formulace sice může být do značné míry subjektivní, ale podle navrhovatele ne natolik, aby vylučovala základní představu oprávněných osob o možných finančních nákladech. Závěrem (k poslední výtce odpůrce) pak navrhovatel konstatoval, že obecnímu úřadu nepřísluší hodnotit referendové otázky. I přes to ovšem dodává, že referendové otázky jsou dle jeho názoru jednoznačné a splňují zákonné požadavky.

Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu zdůraznil, že pro danou věc je klíčové posouzení toho, zda podaný návrh na konání místního referenda byl bezvadný, respektive zda výzva k odstranění jeho nedostatků byla důvodná a řádná. S odkazem na usnesení Krajského soudu v Praze, sp. zn. 50 A 7/2012, pak uvádí, že návrh na konání místního referenda neobsahoval informaci o způsobu úhrady z rozpočtu obce, což je v souladu s § 10 odst. 1 písm. d) zákona o místním referendu podstatná náležitost návrhu. Pokud jde o argument navrhovatele, podle něhož v důsledku absence lhůty k odstranění vad nastala fikce bezvadnosti návrhu, odpůrce považuje odkaz na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 44 Ca 44/2009 za nepřipadný. Soud zde totiž pouze *obiter dictum* zmínil, že výzva v předmětné věci postrádala též lhůtu, avšak pro samotné rozhodnutí byla klíčová jiná otázka. Je-li konstruována fikce perfekce z důvodu, že výzva neobsahovala lhůtu, pak z § 12 odst. 2 a odst. 3 zákona o místním referendu nic takového neplyne. Návrh na konání místního referenda podle odpůrce postrádal minimálně jednu podstatnou náležitost, a proto byla výzva učiněná odpůrcem důvodná, byla učiněna řádně a ani neuvedení lhůty z ní nečiní výzvu neplatnou, neboť rozhodující je její obsahová stránka. Závěrem odpůrce navrhl zamítnutí návrhu a dodal, že není proti konání místního referenda, ale pouze za zákonem daných podmínek a při plném vědomí zúčastněných, kolik bude celá věc stát, což však nelze pojmout tak, jak si představuje navrhovatel, tedy kladením zcela sugestivních otázek, které dotyčným dávají doslova návod, jak mají odpovědět.

Na výzvu soudu k podání případné repliky k vyjádření odpůrce navrhovatel nereagoval, dne 18. 11. 2013 však k soudu podal návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil odpůrci povinnost zdržet se schvalování územního plánu obce Svojetice a jeho změn. Jak navrhovatel uvedl, odpůrce dne 13. 11. 2013 vyvěsil na úřední desku pozvánku na mimořádné zasedání zastupitelstva obce. Ačkoliv je odpůrci zřejmé, že kvalifikovaná část oprávněných osob ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o místním referendu požaduje, aby o některých otázkách spojených s aktuálně projednávaným územním plánem obce projevíli svou vůli občané v místním referendu, pokouší se narychlo tento územní plán projednat a schválit tak, aby se konání místního referenda vyhnul. Podle navrhovatele je zřejmé, že dne 27. 11. 2013 by případné rozhodnutí zdejšího soudu v tomto řízení ještě nenabýlo právní moci a odpůrce by nebyl nucen na program

tohoto mimořádného zastupitelstva zařadit rovněž bod návrhu na vyhlášení místního referenda. Na základě výše uvedeného má tedy navrhovatel za to, že je třeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící závažnou újmu ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud odpůrce v mezidobí územní plán projedná a schválí, bude samozřejmě místní referendum o navržených otázkách bezpředmětné. V důsledku toho tedy hrozí závažná újma zejména na právech občanů, ale v konečném důsledku i na majetku obce, neboť realizace navrženého územního plánu by pro obec Svojetice znamenala neúměrné finanční zatížení, to vše v kontextu toho, že v obci chybí základní občanská vybavenost. Navrhovatel má tedy za to, že podmínky dané § 38 odst. 1 s. ř. s. jsou splněny, a proto ve snaze zabránit hrozící závažné újmě požaduje, aby soud uložil odpůrci zdržet se schvalování územního plánu obce Svojetice. V opačném případě bude účinným obstrukcemi na straně odpůrce zamezeno vykonávat občanům obce právo podílet se přímo na správě věcí veřejných.

Z předloženého spisového materiálu v dané věci soud předně zjistil, že navrhovatel dne 25. 9. 2013 doručil obecnímu úřadu odpůrce návrh na konání místního referenda k rozhodnutí o otázkách:

„1) Souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo obce Svojetice schválilo návrh změny územního plánu, podle které by se rozšiřovalo zastavitelné území obce Svojetice a výrazně zvyšoval počet obyvatel obce, ačkoliv v obci chybí základní vybavenost (kanalizace, ČOV, mateřská škola s dostatečnou kapacitou, komunikace v odpovídajícím stavu)?

2) Souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo obce Svojetice schválilo návrhy změny územního plánu, podle které by vznikaly nové zastavitelné plochy pro vybudování nových komunikací (dvě vedle sebe procházející okružní cesty vedoucí také současnou zástavbou rodinných domů) včetně kruhového objezdu a hřbitova na křižovatce silnic z Tehovce a ze Srbína?“

V rámci návrhu v části týkající se odhadu nákladů na provedení referenda navrhovatel odhaduje, že s provedením místního referenda vzniknou náklady v obdobné výši jako při provádění voleb do zastupitelstva obce s tím, že konkrétní výše těchto nákladů je obci známa. Z důvodů maximálního snížení nákladů na provedení referenda a co nejmenšího zatížení rozpočtu obce navrhovatel dále navrhl, aby bylo referendum vyhlášeno v termínu konání předčasných voleb do Poslanecké sněmovny ve dnech 25. - 26. 10. 2013. Návrh dále v této části obsahuje odhad nákladů na realizaci rozhodnutí občanů.

Obecní úřad odpůrce (starostka obce) následně vyzval dopisem ze dne 8. 10. 2013, zn. 0823/2013/OU/MV, navrhovatele k odstranění nedostatků v návrhu na konání místního referenda. V této výzvě obecní úřad odpůrce zmocněnci navrhovatele sdělil, že shledal návrh na konání místního referenda neúplným a vyzval jej k doplnění návrhu a k odstranění nedostatků. Zjištěné nedostatky výzva uvádí ve 4 samostatných bodech. V bodě prvním uvádí, že návrh neobsahuje informaci o způsobu úhrady z rozpočtu obce. Druhý bod se týká „*nesouhlasu s formulací návrhu*“ ohledně odhadu nákladů na provedení referenda, neboť sloučením termínu voleb do Poslanecké sněmovny a místního referenda se náklady nesníží, uvedená informace je tedy podle obecního úřadu mylná. Třetí bod výzvy se pak týká nesouhlasu s další formulací uvedenou v návrhu v souvislosti s odhadem nákladů na realizaci rozhodnutí občanů; podle obecního úřadu je pojem „značné prostředky“ velmi subjektivní. V závěrečném bodu výzvy pak obecní úřad upozorňuje navrhovatele, byť sám uvádí, že mu nepřísluší přezkoumávat obsah otázky, na nejednoznačnost a sugestivitu kladených otázek. Lhůtu, jež by obecní úřad k doplnění návrhu a odstranění nedostatků navrhovateli stanovil, citovaná výzva neobsahuje.

V projednávané věci se navrhovatel (přípravný výbor) domáhá soudní ochrany podle

ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu, podle něhož má přípravný výbor právo domáhat se ochrany u soudu, nesouhlasí-li s výzvou obecního úřadu nebo magistrátu statutárního města k odstranění vad podle § 12 odst. 2 zákona o místním referendu. Z tohoto ustanovení se podává, že nemá-li návrh přípravného výboru náležitosti stanovené podle § 10 a § 11 zákona o místním referendu nebo obsahuje-li nesprávné nebo neúplné údaje, obecní úřad neprodleně písemně vyzve zmocněnce, aby takové nedostatky ve stanovené lhůtě odstranil.

Z ustanovení § 91a odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak vyplývá, že se lze u soudu za podmínek stanovených zvláštním zákonem (zákon o místním referendu), domáhat určení, že návrh na konání místního referenda nemá nedostatky, přičemž podle ustanovení § 57 odst. 2 písm. a) zákona o místním referendu je třeba návrh podat nejpozději do 10 dnů od doručení písemné výzvy k odstranění vad.

V projednávané věci má Krajský soud v Praze za to, že návrh byl podán včas a subjektem k tomu oprávněným, přičemž dospěl k závěru, že návrh je důvodný.

Návrh na vyhlášení místního referenda podaný přípravným výborem musí obsahovat náležitosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 1 zákona o místním referendu a dále jako přílohu podpisovou listinu s očíslovanými podpisovými archy s podpisy požadovaného počtu oprávněných osob v místním referendu hlasovat (§ 11 téhož zákona). Návrh přípravného výboru se podává obecnímu úřadu, který ve lhůtě do 15 dnů od jeho podání posoudí předložený návrh přípravného výboru, tj. přezkoumá, zda návrh splňuje zákonem stanovené formální náležitosti podle ustanovení § 10 a § 11 zákona o místním referendu (tj. náležitosti návrhu a podpisových listin). Pokud návrh stanovené náležitosti nesplňuje, nebo pokud návrh obsahuje nesprávné nebo neúplné údaje, pak obecní úřad podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místním referendu neprodleně písemně vyzve zmocněnce, aby takové nedostatky ve stanovené lhůtě, která nesmí být kratší než 7 dnů, odstranil. V případě, že obecní úřad nevyrozumí zmocněnce o tom, že návrh přípravného výboru nemá nedostatky, nebo ho nevyzve k jejich odstranění, považuje se takový návrh přípravného výboru po uplynutí lhůty 30 dnů od jeho podání za bezvadný (§ 12 odst. 3 zákona o místním referendu).

Sporná otázka, se kterou je třeba se v projednávané věci vypořádat nejdříve, se týká náležitostí výzvy obecního úřadu podle § 12 odst. 2 zákona o místním referendu k odstranění nedostatků návrhu na konání místního referenda, respektive následků absence některých náležitostí takové výzvy. Teprve pokud by soud shledal, že tato výzva byla učiněna řádně a nenastala fikce předpokládaná v § 12 odst. 3 citovaného zákona, mohl by přistoupit k hodnocení obsahu návrhu na konání místního referenda z hlediska požadavků zákona o místním referendu a z hlediska vad vytýkaných ve výzvě obecního úřadu. Shora citované ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místním referendu z hlediska formálních náležitostí pouze určuje pro posuzovanou výzvu písemnou formu, z hlediska náležitostí obsahových pak výslovně pouze určuje povinnost stanovit přípravnému výboru lhůtu k odstranění nedostatků, která nesmí být kratší než 7 dnů. Zcela logicky by pak samozřejmě uvedená výzva měla obsahovat vedle samotné informace o vadách a nedostacích i poučení o tom, jak vady odstranit, v čem shledaná nesprávnost spočívá a případně i informaci o další procesním postupu ve věci daného návrhu na konání místního referenda.

Jak ve svých podáních shodně účastníci upozorňují, absencí některých náležitostí výzvy podle § 12 odst. 2 zákona o místním referendu, jak byly popsány shora, se již zdejší soud zabýval ve svém usnesení ze dne 22. 6. 2009, čj. 44 Ca 44/2009-33 (č. 1921/2009 Sb. NSS). V tomto

usnesení Krajský soud v Praze soud výslovně dospěl k závěru, že „*obecní úřad porušil shora citované ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místním referendu, když zmocněnci navrhovatele toliko ... vrátil předložený návrh na konání místního referenda, aniž by blíže konkretizoval, jaké nesprávné údaje návrh obsahuje a aniž by zmocněnci stanovil lhůtu k odstranění nedostatků podání. (...) Protože obecní úřad nedostál povinnosti vyplývající z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místním referendu, nastala situace předvídaná v ustanovení § 12 odst. 3 zákona o místním referendu, tj. že se návrh na konání místního referenda stal po uplynutí lhůty 30 dnů ode dne podání návrhu, bezvadným, neboť zmocněnec navrhovatele nebyl zákonem předepsaným způsobem vyzván k odstranění nedostatků návrhu ani mu k tomu nebyla stanovena přiměřená lhůta.*“ Zatímco navrhovatel svůj návrh staví právě na shora citovaných závěrech zdejšího soudu, podle odpůrce je odkaz na zmiňované usnesení v projednávané věci nepřipadný. Jak vyplynulo ze shora reprodukováného správního spisu (ostatně mezi účastníky to ani není sporné), výzva obecního úřadu odpůrce v projednávané věci lhůtu zmocněnci navrhovatele k odstranění zjištěných nedostatků nestanoví. V tom jsou tedy skutkové okolnosti citovaného judikátu i projednávané věci shodné. Rozdíl spočívá naopak v obsahu výzvy, jež v projednávané věci uvádí, jaké vady (nesprávné údaje) výzva obsahuje. Přestože tuto výzvu obecního úřadu nelze označit za právně zcela zdařilou, konkrétní relevantní vytykané vady jsou z ní na rozdíl od výzvy posuzované v citovaném judikátu seznatelné.

Přes výše uvedené je nicméně Krajský soud v Praze toho názoru, že právní závěry citovaného usnesení zdejšího soudu jsou aplikovatelné i v projednávané věci, přičemž se s těmito závěry plně ztotožňuje. K námitce odpůrce, podle něhož zde byla argumentace týkající se nestanovení lhůty k odstranění vad návrhu na konání místního referenda vyslovena pouze jako *obiter dictum*, je třeba připomenout, že citované usnesení zdejšího soudu bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s právní větou, podle níž „*Pokud obecní úřad toliko vrátí zmocněnci přípravného výboru pro konání místního referenda návrh na konání místního referenda, aniž by blíže konkretizoval, jaké nesprávné údaje návrh obsahuje, a aniž by zmocněnci přípravného výboru stanovil lhůtu k odstranění nedostatků podání, porušuje § 12 odst. 2 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu.*“ Ostatně, i kdyby byl určitý závěr vysloven toliko „nad rámec“ odůvodnění, nebrání to zdejšímu soudu takovou argumentaci převzít a ztotožnit se s ní (vyslovené závěry zdejšího soudu plně převzala též komentářová literatura; srov. Rigel, F. *Zákon o místním referendu s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2011, str. 114).

Pro projednávanou věc je tak především podstatné, že jedna ze dvou zákonem výslovně vyžadovaných náležitostí výzvy k odstranění nedostatků návrhu na konání místního referenda (stanovení lhůty) absentuje. Jinak řečeno, zmocněnec přípravného výboru sice byl v dané věci vyrozuměn o tom, že návrh na konání místního referenda má nedostatky, nebyl však řádně vyzván k jejich odstranění, neboť výzva neobsahovala zákonem předpokládané určení lhůty k odstranění takto zjištěných nedostatků. Povinností obecního úřadu je totiž v případě zjištění nedostatků návrhu zmocněnce přípravného výboru nejen informovat o těchto nedostacích, ale současně jej též vyzvat k jejich odstranění. Pokud některou z těchto svých povinností obecní úřad řádně nesplní, je nutno považovat návrh v souladu s § 12 odst. 3 zákona o místním referendu po uplynutí zákonem předvídané lhůty za bezvadný. Při výkladu citovaného ustanovení je pak třeba přihlídnout i ke smyslu zakotvení institutu místního referenda v našem právním řádu, stejně tak jako ke specifickým právní úpravy místního referenda, která je v případě podání návrhu na jeho konání přípravným výborem vázána na krátké, zákonem striktně stanovené lhůty. Projevem tohoto způsobu právní úpravy místního referenda je pak též právě zavedení zmiňované fikce bezvadnosti návrhu na konání místního referenda pro případ, kdy obecní úřad vůbec či řádně zmocněnce přípravného výboru nevyrozumí o vytykaných nedostacích či jej nevyzve k jejich

odstranění. Opomenout přitom v této souvislosti nelze ani význam ústavního zakotvení práva podílet se na správě věcí veřejných přímo (čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Jak v této souvislosti mimo jiné konstatoval Nejvyšší správní soud „*možnost občanů vyjádřit se formou místního referenda k otázkám rozvoje své obce způsobem upraveným v zákoně č. 22/2004 Sb., o místním referendu, představuje jejich ústavně zaručené základní politické právo a vztahuje se na ně v plném rozsahu čl. 22 Listiny, podle něhož výklad a používání zákonné úpravy musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Z toho plyne, že otázky přípustnosti konání a posuzování platnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu je třeba v pochybnostech hodnotit ve prospěch konání místního referenda a vyslovení jeho neplatnosti připadá do úvahy jen tehdy, jestliže se jednoznačně prokáže, že referendum bylo provedeno protizákonným způsobem, resp. je zjevné, že nemělo být vůbec vyhlášeno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. Ars 1/2012-26, www.nssoud.cz).

Nestanovení lhůty k odstranění vad návrhu na konání místního referenda vystavuje značné právní nejistotě nejen přípravný výbor, ale především může být značnou komplikací pro samotný řádný výkon samosprávy v rámci příslušného územního samosprávného celku. K tomu, aby místní referendum bylo účinným nástrojem umožňujícím přímý podíl občanů určité obce na výkonu práva na samosprávu, je zcela nezbytné, aby proces vyhlášení referenda byl časově přesný a předvídatelně navazoval na činnost (předcházel činnosti) jednotlivých orgánů dané obce, do jejichž pravomoci rozhodování o otázkách samosprávy taktéž náleží. Proto Krajský soud v Praze považuje absenci stanovení lhůty k odstranění nedostatků návrhu na konání místního referenda za tak zásadní vadu, v důsledku níž nelze na výzvu obecního úřadu ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místním referendu nahlížet jako na řádně učiněnou. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že pokud by ve výzvě obecního úřadu absentovala lhůta pro odstranění nedostatků návrhu, bylo by na místě vyhlásit místní referendum vždy, tedy i v případě, kdy by návrh vykazoval naprosto zásadní vady bránící v samotné realizaci místního referenda (např. neuvedení přesného znění otázky navržené k rozhodnutí). I v takovém případě ještě totiž projednání návrhu na konání místního referenda podléhá v „poslední instanci“ zastupitelstvu obce, které o jeho (ne)vyhlášení rozhoduje (§ 13 zákona o místním referendu). Výše uvedené úvahy ohledně zásadních vad návrhu se však netýkají projednávané věci, kde je spor veden toliko v rovině uvedení informace o způsobu úhrady nákladů spojených s provedením místním referendem, resp. nákladů na jeho realizaci, což nepochybně nejsou náležitosti návrhu bránící samotné realizaci místního referenda.

S ohledem na výše uvedenou argumentaci proto soud přisvědčil navrhovateli a jeho návrh shledal důvodný s tím, že ve věci nastala situace předvídaná v ustanovení § 12 odst. 3 zákona o místním referendu, tedy že se návrh na konání místního referenda stal po uplynutí lhůty 30 dnů ode dne podání návrhu bezvadným. O návrhu přípravného výboru tak bude třeba rozhodnout podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o místním referendu. S ohledem na tento závěr se proto již soud nezbyval dalším hodnocením toho, zda podaný návrh na vyhlášení místního referenda obsahuje vady identifikované ve výzvě obecního úřadu či nikoliv. Nad rámec výše uvedeného pak soud toliko poznamenává, že skutkově a právně obdobou věci [náležitosti návrhu přípravného výboru dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o místním referendu] se již Krajský soud v Praze zabýval ve svém usnesení ze dne 20. 7. 2012, čj. 50 A 7/2012-64, č. 2719/2012 Sb. NSS.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož v řízení ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Usnesení bude doručeno účastníkům řízení a současně bude vyvěšeno na úřední desce

soudu. V souladu s ustanovením § 93 odst. 5 s. ř. s. nabývá toto usnesení právní moci dnem vyvěšení, přičemž v souladu s ustanovením § 54 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 téhož zákona je toto usnesení vykonatelné jeho právní mocí. Z toho důvodu se soud již nezabýval samostatným návrhem navrhovatele na vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil odpůrci povinnost zdržet se schvalování územního plánu obce Svojetice a jeho změn, neboť předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2013

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková

Usnesení bylo vyvěšeno na úřední desce soudu dne 20. 11. 2013 a tímto dnem nabývá právní moci.

[§ 93 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

